

Изгладнѣлото дѣте се нахранило. Скоро умората го приспала и то спало непробудно цѣла нощъ.

На сутрината клетото момиче разказало на бабичката какъ лошо сж се отнасяли съ него, какъ сестритѣ му го ограбили една по една и какъ то изпаднало тукъ, въ тази пуста гора.

Пепеляшка останала при бабичката още 2—3 дни и като си отпочинала добре, приготвила се да си заміне рано сутринѣта.

Презъ нощѣта Пепеляшка се събудила и слуша добрата бабичка, че охка и пѣшка — разболѣла се внезапно.

Бабичката помолила Пепеляшка да остане за нѣколко дни при нея да ѝ прислужва, докато оздравее.

Момичето се съгласило.

Следъ десетина дни болната оздравѣла. Но Пепеляшка не си заминала.

— Твоитѣ родители сж те забравили, рекла ѝ бабичката. Тѣ и безъ това не те обичатъ. Ако отидешъ наново при тѣхъ, ти ще бждешъ пакъ нещастна. Азъ те моля да останешъ при мене. Наистия у дома всичко е сиромашко, но затова пѣкъ ние се обичаме и тукъ ти ще живѣешъ много по-добре, отколкото у васъ.

— Азъ обичамъ твоята сиромашия, моя добра и мила бабичко, отвърнала Пепеляшка. Ще остана при тебе, ще гледамъ градинката, козицитѣ, пиленцата и ще се грижа за тебе, както ти се грижишъ за мене. Така ние дветѣ ще бждемъ по-честити, отколкото ако се раздѣлимъ.

Дълго време бабичката и Пепеляшка живѣли честито. Тѣ обработвали малко земя край колибата и отъ нея се прехранвали.

Бабичката имала обичай еднажъ въ годината да слиза въ града да продаде малко медъ и съ паритѣ да купи платъ за дрехи и вълна за прежда.

* * *

Наближавалъ деньтъ, въ който бабичката трѣбвало пакъ да слезе въ града.

— Дете мое, казала тя, ето азъ ще отида въ града, а ти ще останешъ сама въ колибата. Не бой се, азъ ще се върна скоро. За довечера ти ми приготви малко супа, та като се върна уморена, да се нахраня.